

אביגדור המאירי

אביגדור המאירי, בהמשך הלבן, מביא את פושעי המלחמה למישפט של צדק, אחרי סיומה של זו. ובמישפט הוא מעביר גלריה של מוצגי המחזיאון הלבן שעודם נושמים וחיים. כמו: העד השני הרים את שתי ידיו והראן: בלי אצבעות, "כמשורר ציוני עלי לכתוב הימנון על הפירור, אמר. ורצה לחפש את אצבעותיו בין המרצנים שעתל השולחן. אחר-כך עשה תנועת כויתול: "בין כה לא אכתוב עוד שירים!" והלך...

עד נוסף מהחזיאון הלבן מגיע לאולם בית-המישפט: נכנס אדם, עירום-למחצה, במתניו איור-ענפים ועל שובכו האחר כעין עור-כלבים וכפיו כעין סבון עשוי עץ. והוא נוהם ומנסף כמקל מסוקס כלפי הקהל. "אני פרוספור מן הגנינגל! האקרמיה למרעיה-אדם של שבט הניאסיניאם שלחה אתי לבשר לכה, שאני הולכים ופאים לאירופה לעשות פה קולוניזציה ולתת לכה תרבות וציוויליזציה." הוא ניגש אל המתרגמן ומציא לו את עניבתו וזורקה בכיסול: "למה לכה הסמרטוטים האלה? התלכשו כבר פעם כבני-אדם! הנה פאה הפניצה האמזוית, והם עדיין כקופים לא-אריים. כל הרוצה להירשם לכזאדם, הנה הכתובת שלי." מניח על השולחן פיתקה: "יער ניאסיניאם, מער שלישי עליד אגם הקרקורילים, עין שני בכוכבה שלישית, ענף שני. אלו מעיית. אך אינני יכול למנות יותר משלוש. נא לכה. איזחת כשריתיוק בריימו שמן. להתראות!" וייצא. "ד"ר אמר קם ואמר: פרוספור לתרבות מיוחית בקיל, פרידריך אנגל. יהודי.

מקהלת ה"שואבים"

שעה שסופרים כאביגדור המאירי, הינריך בל, חורחה סכפרון ואחרים, בוהנים את התבהמות האדם בשואה ומוטרידים מן השאלה: איפה היית, אדם? קם דור שלם של סופרים יהודיים, המחברים סיפורות כוזבת על אודות מלחמת-העולם השנייה. השואה והגבורה. סופרים שראה להם הכותרת שואבים, סופרים שהפכו את השואה קדרום לחפור בו.

הבולט בין סופרים אלה הוא אלי וייזל, שספריו מהווים תשקיף למעין מאוזכום יהודי. ספרים המעוררים בקורא תחושה כי מחבריהם של הספרים הגיעו למעין ארגומה יצירתית עם חיבור סיפריהם, תוך מיכלול של תאוות סבל וייסורים, שאותה הם מנסים להחזיר בקוראיהם.

בדושיה שנערך לפני כשנה בטלוויזיה, ביום-השחר אה, בין שריהביטחון שימעון פרס לבין השואן אלי וייזל, קבע וייזל את שני קווי-היסוד והמגמות של הסיפורות השואבית: אני מרגיש בספרות הנוצרית, שאנחנו מרגיזים אותם. הם לא יכולים להבין למה היהודים מתעקשים לחיות כעם: למה העם היהודי לא רוצה ככלל להימנע... והטענה השנייה: בימי-הכניונים, מיור אחרי שעקרו הפרטקם, שהשמירו קהילה, תמיד יצאי מיספר יהודים ממחבואם ועשו מעין חרש ובנו בית-כנסת חדש. ככל פעם שנתקלתי כסיפיר כזה הייתי אימר לעצמי: הנה, כבר כוננים קהילה שוב. איך זה

זוהרשיח בין שימעון פרס לאלי וייזל ראה אור במדור "דגיהוד" בכתבהעת, "עכשיו", חוברת 4/33.

שלא קם אף יהודי אחד ואמר כלפי מעלה: ריבוינו של עולם, אב אתה מערף עולם בלעדני - קח לך את הזולם.

הסיפורות השואבית, אשר מעודה לא זכתה ב"הכשר" כלשהו מטעמה של ביקורת-הסיפורות-השפויה וכתה, בדושיה זה בין שריהביטחון לבין אלי וייזל, להכשר ממשלתי ששום סיפורות אחרת לא זכתה בשכמותו. וכך אמר שימעון פרס: מכיוון שאני רואה אתך דרך ספריך. שהם מרתקים מפני שיש בהם כמה היבטים אינטלקטואלים של המאה ה-20, עם הטל היהודי שכי נראה לא יבש גם בספרים היבשים ביותר. זה כליכך יהודי, זה כליכך אינטלקטואלי, זה כליכך מרבר אל הלב, שאני קורא את זה לא רק כהנאה אלא כריאלוג מתמיר. היית נותן אחרים מספריך לגויים, שאני חושד בהם שאפילו אינם יודעים מי זה יהודי...

וכך זולגת לה האשפה השואבית בנחלי התרבות הישראלית, וזוכה ברוממות-מעם מטעם שריהביטחון, כאשר בעיקבותיו נגררים להם שריהחינוך ומחברי מער

הינריך בל

רכת-הלימודים, שאין בכוחם להתגבר על בעיות-היסוד של התרבות שהביאה לשואה, בעיות שמאיימות בשואה על כל המתרחש במדינה, מהבחינה המדינית והתרבוית, תית, מתוך העקרות לשמה, שאינה מעלה לפני קברניטי התרבות את הצורך במניעת השאלה, "איפה היית, אדם?" אחרי השואה הבאה, תוך שהם נהנים מיללות-השואל של השואבים.

אנתולוגיה מודרנית

קריסטוף מקאז נולד בברלין ב-1935. למד אמנות בפרייבורג ובמינכן. פירסם כמה סיפורי תחרטים ושירה. עבודותיו מצטיינות בדימון פתלתול, הבא לא פעם לידי התנגשות עם הצורה. הבלדה והשיר של מקאז, וכן הרומן, מהווים ביקורת גלויה על החברה, תוך כדי יצירת עולם קטן שבתוכו מנסה מקאז לתקן את ה"נגעים החברתיים, יותר בעקיפין מאשר במישורין. קריסטוף מקאז מחלק את זמנו בין גרמניה לצרפת, ביקר בישראל.

ראיתי שום עוף-חול מתרומם מאפר גרמניה: גם ראיתי טווס שעה שמינפת זנבו בהקה, ראיתו פורש זנבו בתהילה זורחת באור נגדי של שמיים אפורים קפואים ובוהקים ושמעתי את תרועת העורבים וציפורי-הדרור וראיתי להקות עקעקים טובלות בלהבו הזהובה, כינים מטפסות בכהות מתוך להבתו, ונמלים מפוסטמות ניונות מענינו. נוסח עברי: ד. ע.

מנפנף במניפת זנבו. ראיתי עורבים זקנים זוממים באפר גרמניה וזמירים מחוספסים עם קולות ניהרים ושכוו עם מקור של דג-חרב וכרובלת קירחת ושרקתי ושרתי את תהילת זאת הציפור ראיתי אותם מרחחים באפר כל השריפות היכן שחלפה הרוח, פולטת עשן קר מעל למקומות רחבים שבהם היה מעט זהב נוצץ.

הטווס

מאת: קריסטוף מקאז

ראיתי שום עוף-חול מתרומם מאפר גרמניה. חיסטתי באפר בגולי חשפתי זנבות דגים חרוכים, קרניים ונשלים - גם ראיתי טווס, נסחף באפר עם כנף אחת של עץ והאחרת של ברזל, גדל בממדיו, והוא צוף באבק האפר במקום שלחשה האש

לאומי הבימה, דחתה על הסף את הצגת מחי זהו של יוסף מונרי המשיח שנקבעה לי עונה הקרובה עליידי מנהלי-האמנות הי קודם של התיאטרון. יוסי ירעאלי על שיריון מקומו של סופר ארץ-ישראלי-השלמה, משה שמיר, ברשימת הליכוד לכנסת, אמר משורר ירושלמי נודע, בן-גילו של שמיר: "עכשיו תיאלצנה קצרניות הד כנסת להכין יומני-קריאה מנאומיו של שמיר, ולשאת בתואר: קוראיו האחרונים של הסופר הזה" • הסופר אוקטביו מאז, העומד לזכות ביריד הספרים השנה בפרס ירושלים. עבר באחרונה ניתוח מסובך, וקיים חשש שלא יוכל לכבד בנוכחותו את טקס הענקת הפרס שבו זכה. קודמיו בפרס זה היו מקס פריש (הומו פאבר, שטילר), חל. בורחם (גן השבילים המתפצלים), ופימון דה כיוואר (המין השני) המנדרינים.

יזחק בן-נר

יומן קריאה

ועידת אגודת הסופרים שנערכה בשבוע שעבר, בלטה בהתעלמותם של הסופרים ממנה. בלטה באי-נוכחותם בוועידה סופרים כמו: ס. יזחר, א.ב. יהושע, עמוס עוז, חיים גורי, פינחס שדה ואחרים. קבוצה של סופרים ומשוררים דחתה עליידי ועד אגודת הסופרים, ולא נתקבלה אליה. ביניהם, הסופר המחונן יזחק בן-נר (שקיעה כפרית, האיש משם, אחרי הגשם), המשוררת יונה וולך והמשורר אריה זקם, שלא נמצאו ראויים לתחרות באגודה, חרף הישגיהם הסיפורתיים הבולטים. יחד עם זאת בלטה באכסדרות בית-הסופר עלי-שם שארל משרניחובסקי, שם נערכה ועידת הסופרים. סופרים-עסקנים כחנך ברטוב, אהרון מגר ואהוד בן-עזר, שגמרו "עסקות" תוך הסתודדות אינטנסיבית ביותר. על הנאום המרכזי בוועידה, שאותו נשא "ד"ר אלי שביד, אמר המשורר אשר רייך: "הוא קורא להם את סיפורו הבא, ואילו הם נלחמים כפי שחנכו כסיפורו הקודם" • ניסיון להחזרת עטרה ליושנה נעשה במהלך ועידת אגודת הסופרים שעה שעסקני-תרבות בולטים ביותר פעלו מאחרי הקלעים לשיכנועו של המשורר יהודה עמיחי להסכים לקבל על עצמו את משרת נשיא אגודת הסופרים. משרה זו המאוכלסת בשנים האחרונות על-ידי עסקני-סיפורות ולא על-ידי סופרים, אבדה את ערכה, סיבה שהביאה את עמיחי לסרב לקבל על עצמו את התפקיד, ולהעדיף להמשיך ולמצוא את מחייתו מן ההוראה • הנהלת התיאטרון הרי

Advertisement for 'Sivon' magazine, featuring the name 'סיון' in large stylized letters and various smaller text elements.